

AL SERVEI DE LA

Per la independència de Catalunya

Per la confederació dels països catalans:

València, Catalunya i Balears

Per la integració a Europa

 ABRIL
1962

La Resistència Catalana no pertany a cap partit polític. És el conjunt de voluntats que, a l'interior de les terres catalanes, lluita per tota els mitjans contra la dominació estrangera.

DEFINICIONS

Hi ha catalans que diuen que tota som espanyola. És per no dir clarament que ella en volen ser. Ens recorden aquell infeliç recollit a Sant Boi que, tot agitant, sortia al jardí en calçotais i amb una canya a la mà xisclava, saltava i feia tota mena de cabrioles. El li preguntaven perquè ho feia, responia que ell era un negre salvatge de l'Àfrica central. El pobret semblava inofensiu, però no ho era del tot, doncs el no el tancaven tot seguit, aixafava flors i plantes i feia malbé els arbres trencant branques per a fer una foguera i saltar al voltant. Els catalans que se diuen espanyols també fan tota mena de ridiculeses i extravagàncies per a senyalar el que no són al poder ésser, encara que sovint no s'hi adonin. El qui renega de la terra on neix i vol ésser d'aquella que oprimeix, insulta i maltracta els seus germans es un subjecte perillós. Cal saber ben bé qui és, vigilar-lo i tan si es inconscient, ximple o traïdor, pot fer molt de mal i cal tenir-lo en compte per a tancar-lo, com el boig de Sant Boi, ben pamt arribi al moment oportú. Pot ser també que un tracti de qui ignori la diferència que hi ha entre un català i un espanyol, i aleshores cal tractar-lo de manera diferent. Dissortadament, aquests casos abunden massa i són la conseqüència de la dominació despòtica i del genocidi que sofreix Catalunya. Hem de suprimir aquesta ignorància en bé de nosaltres mateixos i amb una mica de bona voluntat de tots podem aconseguir-ho.

Si veiéssim que a un home se li priva de saber qui són els seus pares, d'on procedien, com parlaven, el que feren, diríem que semblants prohibicions són inhumanes, contràries als més elementals drets establerts per Déu i pels homes. Doncs això mateix està fent amb nosaltres l'Estat espanyol i tots tenim el deure ineludible d'evitar-ne els efectes. Cal utilitzar tots els mitjans al nostre abast i explicar un poc d'esforç per ensenyar als nostres compatriotes, i especialment a la joventut, el que no ens deixen aprendre a l'escola, començant pel concepte bàsic del que és una "nació": conjunt de persones que tenen un comú origen ètnic, història, caràcter i esperit, que parlen el mateix idioma i que tenen una concepció jurídica i un sentit de l'art propi.

L'existència de la Nació és un fet natural com l'existència de l'home lliure o subjugat. La Nació existeix sempre i sols desapareix quan desapareixen tots els seus membres. La nació israelita havia pogut semblar que ja no existia, i durant gairebé dos mil anys tingué els seus membres escampats pel món, però una part d'ells han pogut retornar a la terra de lliure avantpassats i han constituït la nació en sentit lliure i sobirà. Catalunya és una nació i Castella una altra. Espanya és el nom geogràfic que els antics donaren a tota la Península. "Espanya" no és una nació, és un Estat, és un artifici polític creat per Castella per a poder dominar les altres nacions peninsulars.

Per Déu, per la llei natural, l'home neix lliure i disfruta del lliure albir, i els drets individuals d'home els col·lectius, els de les nacions, i tant els uns com els altres són iguals exceptats i reconeguts pel món civilitzat. Així com cap home no té el dret de dominar a un altre, de privar-lo que parli com vulgui, vagi ellis en la ploma i es governi com millor li sembli, dintre les limitacions del mateix respecte, tampoc cap nació té el dret d'oprimir-ne una altra, ni de privar-la l'ús de la seva llengua, ni d'establir les institucions que cregui necessàries i desenvolupar la seva vida d'acord amb la pròpia manera de ser. Castella té el dret d'organitzar-se com vulgui i Catalunya també, ben entès que la lliber

tat de cada è s'acaba allà on comença la llibertat de l'altre.
Les aliances, les necessitats o els capricis i els matrimonis dels monarques, que alguns servien per anexionar territoris i subjugar o dividir nacions, prencipalment de la voluntat de llurs habitants, ja han passat a l'història. El colonialisme desapareix. El dret de conquesta ja no és vàlid. Les lleis divines i humanes reconeixen el dret d'autodeterminació dels pobles. Felip V de Castella conquerí Catalunya amb l'ajut del seu avi Lluís XIV, perquè tot sol no pogué. Des d'aleshores, durant 250 anys, s'han utilitzat tots menes de procediments per a fer-nos tornar espanyols i resulta que som més catalans que mai. I arreu ha passant sempre el mateix perquè la naturalesa no es pot canviar, ni per voluntat pròpia. En el segle XV Turquia conquerí els territoris de les nacions balcàniques i per més de 400 anys s'aplicà intensament a convertir en turcs llurs habitants, i quan aconseguiren alliberar-se els serbis, búlgars, grecs, etc...seguien essent el que havien estat sempre.

L'esperit de Castella vol que siguem espanyols, però fins a cert punt i segons les circumstàncies. Si un home de ciència català, per exemple, ensoleix fons, fan la gran propaganda del "eminente científico español", però qualsevol fet que s'oposi als desitjos de l'Estat espanyol "es obra de un anarquista catalán". Convé que siguem catalans, que mantinguem la nostra naturalesa de constància, expressa i treball, però arribat el moment hem de ser "buenos y sumisos espanyoles para contribuir a la grandeza de España". Que vol dir donar el fruit del nostre esforç i capacitat per a que els altres puguin viure amb l'esquena dreta. Catalunya paga per impostos a l'Estat espanyol tres vegades més que Castella. Si tota l'Àsia espanyola iguala hauriem de pagar si fa o no fa, però com que ella són més del doble d'habitants que nosaltres resulta que, directament o indirecta, cada català paga vuit vegades més que un castellà.

En la vida particular ningú no voldria conviure amb qui s'ha guanyat esperit per la força de tot el que és seu, li priva de parlar com volgués i de desenvolupar la seva cultura, s'aprofita dels seus recursos i s'emporta el benefici del seu treball, l'ofegua amb prohibicions de tot mena i, a sobre, l'insulta i el maltracta. I, lògicament, repudiarien a qualsevol dels nostres que col·laborés amb l'opressor. Cap colònia dels països civilitzats no es tan explotada i maltractada com Catalunya no és pel Estat espanyol. Si ara tinguéssim la sort d'ésser negres, s'ens donaria tot seguit la independència, sempre que no fóssim colònies espanyoles. Públicament ho digué fa poc a Madrid un general espanyol: "Cataluña es el último colonia que soltaremos." Això vol dir que ja sabem que les perdarem totes. Per nosaltres també es cosa sabuda. Sabem també que el Marroc insisteix en que se li retorni els territoris i ciutats que Espanya ocupa injustament i el dia menys pensat pot seguir l'exemple de la Índia, que feregit Portugal de Goa, i arribat el cas, què farà l'Estat espanyol? Voldrà mantenir la usurpació? I aleshores, què passarà a les altres colònies espanyoles? Molta atenció, catalans.

Almogàver

SEMBLA MENTIDA que no ens haguessin adonat abans del gran talent del ministre Ullastres i "que guires" n'hi han com el seu. Les seves paraules són com un pou de saviesa. El problema d'Espanya -digué- es desenvolupar els seus recursos, més que no pas integrar-se a Europa... el comerç amb Europa sola representa el 37 per cent de la balança de pagaments espanyols... cal augmentar el comerç amb l'Amèrica, Àfrica, Proper Orient i els països de l'Est europeu (comunistes). Desenvolupar els recursos de qui diu? Vol dir apretar més a bascos, valencians i catalans, perquè li serà difícil aprofitar els atells de la meitat castellana o les glans d'Extremadura. Si el 37 per cent és una xifra "oficial", vol dir que la veritat és del doble. Augmentar el comerç amb Amèrica? Efectivament, el mateix Ullastres, fent de viatjant, amb motrari i tot, ha visitat diversos països americans. Feu llargs discursos parlant de la "Madre Patria", de la "Hispanidad". Molts banquets, molts somriures de conill, però tornà sense "noties". ¿Com vol vendre als països que diu, si no podem competir ni en preu ni en qualitat amb el Mercat Comú? En els moments en què Anglaterra, Grècia i altres països venen la salvació de llurs economies en la integració a Europa, l'Ullastres ens diu que Espanya no ho necessita, que els empresaris espanyols han de invertir més. Ell i la seva colla també inverteixen més... però a l'estranger. I de sobte, Espanya demana l'ingrés al Mercat Comú. El noi veu que això està en el carrer que no passa i diu que si ens accepten, d'aquí a quinze anys ja estarem incorporats.

No sabem si ha arribat la resposta oficial, però sabem que la Confederació Internacional de Sindicats Lliures i la Confederació de Sindicats Cristians han de clarar que s'oposaran per tots els mitjans a l'ingrés del règim totalitari espanyol, i que el canceller Adenauer ha dit "que no està previst l'ingrés d'un país sota una dictadura." Però com que Franco afirma que el seu règim no és una dictadura, tothom ho creurà tot seguit i... ja podem estar tranquils.

BASCONIA, una altra colònia de l'Estat espanyol, ha sofert novament la brutalitat dels torturadors de la policia d'ocupació. En pocs mesos més de 400 joves de filiació demòcrata-cristiana han estat detinguts i bàrbarament torturats, havent donat proves d'una valentia extraordinària. Un d'ells, **LIBERTAT**

mentre l'apallissaven, demanà a crida els seus companys, detinguts en cel·les veïnes, que l'acompanyassin a resar el Rosari, i així ho feren mentre els hi anava arribant al torn d'ésser apallissats. Al acabar el Rosari antenaren tota el "Euzko Gudariak Gara". (Himne patriòtic Basc) Un altre detingut, malalt del cor, la policia va tènner que morís mentre el torturava i a la matineda el deixaren tirat a la porta de casa seva. L'endemà passat els botxins tornàren a cercar-lo, però la RESISTENCIA BASCA l'havia fet fondre i la surra no l'ha pogut trobar.

Els patriotes de la RESISTENCIA BASCA no es conformen en fer aparèixer escrivint la bandera nacional d'Euzkadi. El darrer 18 de Juliol, aniversari del "glorioso alzamiento", cremaren a Donosti (San Sebastián) un grapat de banderes espanyoles. La que nosaltres en diem la "llufa", els bascos li diuen "els festigosos porres vermells i grossos que embrutaven el paisatge de la Pàtria".

A Basconia, com a Catalunya, també tenen exemplars de la fauna espanyolista, dels que llepen els peus suats de l'amo, i també com a ell hi han legalistes, partidaris de la "legalitat" dels Estatuts d'autonomia, que en el fons també són espanyolistes, doncs per ells la veritable legalitat és l'obediència als caps espanyols de les societats secretes de que formen part. Són els que amb llargs i rebuiscats discursos i raonaments intenten demostrar que ens hem de conformar amb un règim autòndmic. Són els defensors de la llibertat dels nostres pobles, però de la llibertat de que disfruta el gos fermat a la porta de l'amo, que pot esplaïar-se uns quants metres al voltant del ganxo i l'amo li podrà escurçar la cua i apallissar-lo sempre que vulgui.

El Front Nacional Basc i altres nuclis de diversa tendència política que integren la RESISTENCIA BASCA i que avui constitueixen la gran majoria del país, han definit de manera clara i sense ambigüitat llur objectiu i línia de conducta. En tradueix alguns paràgrafs: "...tots tenim el deure de lluitar, però no engagent paraules contra l'opressor com fan els polítics. Cal dispenar quelcom més contundent... El Front Nacional Basc té organitzats els seus quadres de combat, molta gent nostra està empresonada i altres perseguida i fugitiva. Són els guèrrers que causen en la lluita i que ens cal ajudar... No volem polítics marraires, volem guerrillers, capitans, sergents, guèrrers... volem dinamita i mitjans per a fer impossible la vida de la invasora Espanya a la nostra pàtria Euzkadi. Volem la independència... Estem en peu de guerra contra Espanya... una guerra que no volem, però ens la imposen els invasors... i en aquesta guerra no podem utilitzar altres mètodes que els de la guerra... empenyem les armes, acollim-nos a la força de la dinamita... Espanya no ha respectat mai res... No deixarem que res espanyol respiri a Euzkadi. Guerra a Espanya!"

La RESISTENCIA BASCA lluita contra l'Estat espanyol en tots els aspectes i en tots els terrenys, dintre i fora de Basconia. Un grup de resistents bascos aconseguí a Madrid la documentació i fotos probatòries de la participació espanyola en la sublevació dels generals feixistes francesos a l'Algèria. El govern espanyol havia promès al francès que vigilaria el general Salan, cap de la revolució i no el deixaria sortir d'Espanya. El 22 d'Abril el ministre Castiella assegurava alambaixador francès que la vigilància de Salan havia estat reforçada. A les 10 del matí del mateix dia 22 Salan sortí per la porta de l'Hotel Princesa i amb el seu ajudant amb allotjar-se a la pròpia casa de Serrano Suñer. El fill d'aquest, l'endemà, dia 23, el portà amb el seu automòbil a Barajas, on Franco li havia fet preparar un avió i personal de vol que el portaren directament a l'Algèria, on arribà a les dues de la tarda. A la mateixa hora, a Madrid, la Policia Armada arribava a l'Hotel Princesa per "impedir que Salan fugís". Després Franco volgué disculpar-se dient que s'havia escapat per una finestra, però diaris i revistes d'Europa i Amèrica publicaren la veritat, il·lustrada i detallada, posant de manifest el cinisme espanyol i explicant que les proves havien estat obtingudes per la RESISTENCIA BASCA. Ja sabem que la sublevació fracassà. Els revoltats aconseguiren sols l'adhesió d'un regiment de la Legió Estrangera. L'exèrcit, la marina, l'aviació i el poble de França es mantingueren fidels. Una vegada més el ridícul caigué sobre Espanya. A Madrid foren detinguts 60 joves bascos i malgrat tota mena de tortures la policia no pogué saber res.

Expressem la més sincera admiració pels herois de la RESISTENCIA BASCA.
Gora Euzkadi Askatuta!

LA PROMISSIÓ de celebrar a Catalunya els Jocs Florals de la Llengua Catalana no ha pogut suprimir-los. Des del 1941 s'han celebrat cada any a una ciutat d'Europa o d'Amèrica amb la simpatia, el suport i la col·laboració de les autoritats i organismes culturals oficials i particulars dels països respectius. Els corresponents al 1951 assoliren una significació especial per celebrar-se a la ciutat germana de l'Algier, (illa de Sardenya) on es segueix parlant el català des de més de siscent anys.

En aquella ocasió el Delegat a l'Exterior de RESISTENCIA CATALANA transmeté al President de la Comissió Organitzadora la següent carta:

Il·lustre General Rafael Cantaró. Algier.

Desvolgut President i amich RESISTENCIA CATALANA m'ha fet l'honor de designar-me, en nom i representació dels catalans que a dintre i fora de la Pàtria catalana-

UAB

ten contra l'Estat espanyol i per la República Catalana independent i sobirana, per a que assisteixi a la Festa dels Jocs Florals de la Llengua Catalana, ja tindrà lloc a la vostra ciutat de l'Alguer al dia 10 de setembre d'aquany.

La nostra presència oficial a l'acte té una profunda significació, ja que la nostra organització no té res de cultural ni literari. És precisament perquè està formada per homes que menen el combat clandestí i no es pot manifestar obertament en actes públics a Catalunya, hem volgut que en aquesta jornada gloriosa dels Jocs Florals, precisament a l'Alguer, en la qual hi assistiran grans de totes les contrades de la Pàtria: del Principat i del País Valencià, dels Comtats de l'altre vessant dels Pirineus i de les Illes Balears i dels que la Ditesa ha escampat, seguint les rutes de l'Exili, per les nacions d'Europa i pels països de l'Àfrica Il·lunyana; que el trobar-se tots aplegats en l'acollida fraternal en la llar de la més petita de les terres de parla catalana, espigui que entre ells hi ha la representació dels homes i dones joves nos, dels lluitadors clandestins i ambins de RESISTÈNCIA CATALANA. Que per reconstruir la Pàtria també hi són necessaris, al costat dels intel·lectuals i dels poetes, dels artistes i dels savis, els lluitadors i els revolucionaris i que sigui així presentat per l'esperit cívica nacional les armes no són contràries a les lletres.

Aquest aplec de catalans de tot el món en la petita ciutat que un dia formà part de la nostra gloriosa Confederació, té per RESISTÈNCIA CATALANA l'alta significació de la nostra unitat nacional i d'una fita transcendent en el camí difícil de la reintegració a la Pàtria comuna de tots els territoris de la nació, els quals fins no siguin reconstruïts, no tornem a ser la Pàtria rica i plena.

Aquest fàndem de la història històrica que es el fet alguerès - terra i homes de fidelitat a la vella Pàtria que els hi donà, just amb la sang, el corbater i l'idioma -, és la prova flamejant de les forces tel·lúriques de la nació, que ni els vents de la història, ni les fronteres que ens hem imposat, ni l'agressió neofascista dels Estats, sota el comini dels quals la Pàtria viu espartida, no han estat, ni són, ni seran prou fortes per a destruir l'ànima que ens aguenta. I havent sabut guardar l'ànima sabem conquerir la terra.

Aquest bosc de la història de Catalunya palpitant sota un altre cel que és l'Alguer, i que avui obre als braços als catalans de tot el món, que hi hem vingut per a celebrar la perennitat del fet que ha aplegat sempre els nostres pobles a través de les centúries - la llengua i la cultura que en són l'expressió nacional - pren una significació profunda, car Sardenya l'anrearen de Catalunya el 1713 als espanyols per a donar-la, perquè no era seva, com abans també, perquè eren catalans i no espanyols, havien donat als Comtats a una altra potència estrangera, quan la Pàtria tota - sarra i valenciana, catalana i balear - lluitava contra l'Estat espanyol centralista, assimilista i absorbent i en la lluita encuní l'Estat confederal dels països de llengua catalana. I en l'adversitat lluitàrem units i units caiguèrem i tots forem per igual massacrats. I ara, units tornem a lluitar, tots plegats, i és en aquesta que un dia fou catalana terra i que actualment en esperit i per la llengua no és encara, a doscents cinquanta anys de distància, quan Catalunya i València i les Illes vives encara sotmeses al jou de l'Estat espanyol - però no vengudes ni resignades - l'Alguer, poblada de fidelitat, ens recorda que tots som fills de la mateixa mare i ens aixopluga en la seva llar petita i ens obre els braços acollidors i ens ofereix el pe i la sal de l'amistat i de la comunitat de l'esperit i ens diu: Valencians, Catalans, Balears, encara també es casa vostra, que l'Alguer, tot a la voreta del mateix mar que ens brega, és una petita Catalunya, i una petita València i una petita Mallorca, que a desgrat que l'adversitat l'ha deixat sola, mai no ha renegat de la llar peiral i la llengua dels avis ni ha estat sempre honorada i amb ella ha reat i cantat, jugat i treballat, bregolat als infants i festejat els promesos, i en la joia i en la dissort, ha sentit i pensat i parlat en català. Una illa que els qui no som catalans de l'Alguer, mai no podem oblidar.

Que la vostra fidelitat sigui, germans de l'Alguer, guai i exemple per a tots els quins, en la dissort, tenim el deure de continuar el combat per a desalliberar la Pàtria de l'opressió estrangera i redonar-li el propi Estat Nacional i una vida que ens dignifiqui a tots com a homes i com a poble. Sinistre de la llibertat i la justícia, consubstancials amb la veritable democràcia.

RESISTÈNCIA CATALANA us prega, en tant que President, que us feu l'interpret dels sentiments que us acabo d'expressar i que els vulgueu fer conèixer als catalans que assistiran a la Festa i al poble de l'Alguer.

Atentament us saluda, vostre i de la independència de Catalunya.

El Delegat a l'Exterior de RESISTÈNCIA CATALANA - Sofie Postale 6 - París (6)

-o-o-o-

En el curs de la història tots els països han realitzat grans obres que són la manifestació de llur estat de civilització i afany de progrés, la cristallinitat material de llur mentalitat. L'Estat espanyol ha construït dos cementiris: El Escorial i el Valle de los Caídos, qüesvol que sigui l'època, l'esperit serà sempre el mateix.